

MONIKA A POKLAD TEMPLÁŘŮ

NAPSAL JAROMÍR JINDRA
NAKRESLIL JAROMÍR F. PALME

Monika a poklad templářů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaromír Jindra
Monika a poklad templářů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MONIKA A POKLAD TEMPLÁŘŮ

NAPSAL JAROMÍR JINDRA
NAKRESLIL JAROMÍR F. PALME

*Věnuji své vnučce Michaele Štefkové
a jejím přátelům z Crucia*

KÁMEN S OBRÁCENÝM SRDCEM

ačaly prázdniny. Monika se na ně těšila snad už od začátku května a spolu s každým dalším líně se vle-koucím dnem si myslela, že se jich letos ani nedočká, že je někdo zrušil a jí to zapomněl oznámit. Konečně tady byla chvíle, kdy si se spolužáky před školou zamávali, řekli si: „Tak ahoj v páté,“ a rozprchli se jak hejno vrabců, když mezi ně hodíš kamínek.

Monika věděla, že také letos pojede k babičce na ven-kov. Jakkak ji asi přivítají kluci – Arnošt a Kuba – kteří jezdívají z jiných měst než ona do stejné vesnice ke svým babičkám? Nebo tentokrát budou trávit prázdniny někde jinde? Aspoň Kuba se o jarních prázdninách zmínil, že

možná pojedje za odměnu do Itálie, snad do Bibione; kdyby tam kluci neměli být, ach jo, to by byla nuda!

Večer na prvního července Monika usínala s vědomím, že zítra už bude uléhat pod dřevěným stropem staříčké chaloupky, pamatující, jak jí jednou babička vyprávěla, už dobrých dvě stě let. Už tehdy ji napadlo, jak asi žili lidé, kteří tam kdy bydleli? Dvě stě let... Jenže to všechno je tak strašně, strašně dávno, že to snad ani není pravda.

První dny bez školy byly pro Moniku velkým zklamáním. Babička je hodná, pravda, udělá pro vnučku všechno, co jí jen na očích vidí, ale co je to platné, když Arnošt ani Kuba nepřijeli? Vesnici už stačila projít z jednoho konce na druhý snad stokrát, pomalu zná každého místního voříška, dokonce si vyšla do lesa na borůvky, ale zjistila, že je na ně ještě brzy. Na keřících objevila jen zelené bobulky. Ještě nějaký čas potrvá, než dostanou krásnou fialověmodrou barvu a zesládnou.

Co jenom tady bude sama dělat? Nakonec jí nezbude než poprosit babičku, aby ji zase vypravila domů. Nebo raději ne, tam by na ni čekaly jen rozpálené ulice, spousta hluku a prachu. A hlavně nuda! Snad ještě větší, než je teď právě tady. Spolužáci i kamarádky z okolí si kdoví kde užívají prázdnin, a ona sama že by se měla potulovat ulicemi? To přece jenom raději zůstane tady.

Loudavým krokem se vracela od rybníka, po jehož hladině plavalo několik kachen, ale domů k babičce se jí ještě nechtělo. Sotva sto metrů před ní se zdvíhal starý vzrostlý les. Už v něm několikrát byla, takže jistě nezabloudí. Zamířila tedy k němu. Prošla po louce plné nejroztodivnějších květin, z nichž mnohé ani neuměla pojmenovat. Cestou jí do kroku vyhrával dobře skrytý cvrček, a co chvíli se jí okolo hlavy prohnal vánek, který jí pocuchal vlasy, aby je vzápětí zase uložil tam, kam patřily. Ještě dva tři kroky a nad Moniččinou hlavou se objevila vysoká klenba zelených korun borovic. S úžasem vnímala jejich opojnou pryskyřičnou vůni. Tak voní borovice jen v horkých letních dnech, kdy kůru stromů rozpálí slunce tak, že se na denní světlo vynoří kapičky lepkavé smůly. Okamžik postála okouzlena tou nádherou a pak se vydala jen tak nazdařbůh mezi stromy. Pod nohama jí praskaly uschlé větvičky, opatrně se vyhýbala trsům borůvek, to aby neponičila budoucí plody, na které se jí už teď sbíhaly sliny.

Jak šla, přestala přemýšlet nad tím, zda má zůstat u babičky, nebo ne, nebo kde asi tráví prázdniny oba její klukovští kamarádi. Někde v dáli se ozvalo rychlé klepání datla do kmene stromu, v němž se ukrýval pro něho jistě lahodný červík, vzápětí ho následoval do dáli se rozléhající jasný hlas kukačky. Zdvihla hlavu, rozhlížela se, zda neobjeví alespoň jednoho z obou ptáků, a vtom zakopla a jak dlouhá, tak široká přistála na bodavých jehličkách borovic

uprostřed borůvčí. Vstala, setřásla ze sebe jehličí a začala se rozhlížet, co se jí to připletlo do cesty. Zdálo se, že to nebyl žádný zrádný kořen, ani zapomenutý pařízek stromku, který kdysi někomu posloužil na Vánoce. Aha, kámen to byl, uvědomila si, když spatřila vyčnívat ze země možná patnáct centimetrů vysoký kus pískovce. Že je to pískovec, to už poznala, taťka jí kdysi při jedné procházce ukazoval různé druhy kamenů a vyprávěl o tom, jak kdysi, ještě jako kluk, kameny sbíral. Prý se tomu říká mineralogie. Pousmála se, protože jí to slovo připomnělo minerálku. Copak může mít tahle chutná voda společného s kameny?

„Jen počkej,“ ušklíbala se a vyplázla jazyk na kámen, který jí dal poznat, jak je země tvrdá, „já tě vytáhnu a hodím někam do křoví, ať už nikomu nepřekážíš!“

Rozhrnula vrstvičku jehličí, pak ještě trochu nakypřené hlíny, ale kámen byl zřejmě větší, než čekala. Rozhodně se mu nechtělo ze země ven. Obhlížela ho ze všech stran a povšimla si, že zatímco jedna strana je samý výčnělek, druhá je takřka hladká, jako kdyby ho někdo pečlivě vyhladil. Kdo by ale opracovával kámen, ležící jen tak někde v lese, daleko od lidských stavení? Usmála se nad tím neskutečně hloupým nápadem, vzápětí si však uvědomila, že se ho nemůže zbavit. Zkrátka a dobře, tohle se musí pořádně prozkoumat! Holýma rukama to dál nepůjde, usoudila, a tak se rozhlížela, jestli nenajde nějaký vhodný špičatý kámen, kterým by mohla odstranit tvrdou zem. S ještě

větším úsilím teď vyhrabávala hlínu, házela ji stranou a občas si zašpiněnou rukou odhrnovala neposlušné vlasy, které jí padaly přes oči. Jak se kámen pomalu dostával na světlo, stále více připomínal hladce upravenou desku.

„Co to tady provádíš, ty kutilko?“ ozvalo se za ní. Ani se nemusela otáčet, aby poznala, že hlas patří Kubovi. Přesto sebou trhla a odpověděla taky otázkou:

„A kde se tady bereš ty?“

„No, to je mi přivítání... Kde asi? Jsem u babičky. Nebo ty jsi snad zůstala ve městě?“ a zasmál se, jako kdyby řekl kdovíjaký báječný vtip.

„Že jsem tě ještě neviděla, a to jsem tady už tři dny.“

„No, vidět jsi mě asi nemohla,“ pokrčil rameny, „protože jsem přijel teprve dneska ráno. Taťka mě sem vzal autem.“ Najednou cítil potřebu to ještě dovysvětlit:

„Víš, těšil jsem se na tu Itálii, asi jsem ti o ní taky povídal o jarních prázdninách, ale naši se mezitím rozhodli, že zůstanou doma.“

Přikývla. Na rodiče není spolehnutí, často mění své plány. Třeba ze dne na den. Co ze dne na den, někdy i z hodiny na hodinu. Moc dobře to sama zná. Aby řeč nestála, řekla: „Kdo ví, jestli by v té Itálii vůbec bylo nějaký sluníčko.“

V té chvíli by se nejraději plácla přes pusku, a to i přesto, že měla ruku zmazanou od hlíny. Co si o ní teď Kuba pomyslí? V Itálii bude určitě sluníčko, stejně jako tady. Vzpomněla si, že už tu italskou botu viděla na mapě. Skoro všude

okolo ní bylo moře. A kde je moře, tam přece musí být sluníčko! Aspoň tak si to představovala. Aby tu svou hloupost nějak zamaskovala, dodala prostě:

„To je dobře, že jsi tady.“

„Fakt si to myslíš? No já... Tedy...“ Skoro by se podřekl, že se na Moniku taky těšil. Jenže kdyby to vyslovil nahlas, byla by to trochu nejistá půda, na které nebyl zrovna zvyklý se pohybovat, a tak se raději upnul k tomu, co Monika prováděla s hromádkou hlíny. Usedl k ní na bobek a prohlížel si kámen, který ani teď nepřestala vyhrabávat.

„Proč se tady pachtíš s tím kamenem? Dlouhá chvíle, nebo co?“

„Naštval mě!“

„Cože, naštvál? Jak?“ rozesmál se Kuba.

Jeho by nejspíš zajímal akorát tak kámen letící vzduchem ve výšce hlavy, ale šutrák, který je zapadlý v zemi, se mu nezdál být ničím, čím by se chtěl právě zabývat.

Monika musela chtě nechtě s pravdou ven:

„Zakopla jsem o něj a tak mě to naštválo, že jsem ho chtěla vytáhnout, aby už o něj nikdo nezakopával. Teda někdo... Jak se znám, určitě by si tady na mě počkal a zakopla bych o něj zase někdy jindy. Při mojí smůle...“

„Ukaž,“ nenechal ji domluvit, „pomůžu ti chvilku hrabat.“

Kuba na nic nečekal, sebral ze země jiný vhodný kámen a pustil se do práce. Byl kluk a šlo mu to líp od ruky. A taky

měl větší sílu. Za chvíli byl kámen, který byl mnohem větší, než si vůbec Monika myslela, skoro venku. Kuba už ho chtěl vyvalit ven, když ho chytila za ruku.

„Počkej!“ stačila zavolat.

„Proč?“ zeptal se celkem zbytečně.

„Jen se podívej. Nebo ty to nevidíš?“

„Co? Kde?“ Kuba se rozhlížel na všechny strany, ale ať koukal, jak chtěl, nikde neviděl nic, co by stálo za pozornost.

Rozesmálo ji to. Jak jsou ti kluci někdy směšně nechápatí! Vzala ho za ruku a stejně jako se vodí malé děcko, přiložila ji na jedno místo na kameni.

„Řekla bych, že je tam něco vyrytého. Pořádně se podívej, tady. No, řekni, nepřipadá ti to taky tak?“

Kuba okamžik zkoumal to místo očima i hmatem a pak vykřikl:

„No jo, můžeš mít pravdu!“

Ještě víc se sklonil a dlaní začal kámen čistit. Moc to nepomohlo, a tak si vzal na pomoc klacík, aby jím odstranil zbytky hlíny z domnělé rytiny.

„Pánové, vypadá to jako srdce,“ řekl pak.

„Ukaž?“ přiblížila tvář až skoro ke kameni Monika.

„Hm, máš pravdu, ale jenom tak nějak napůl... Je to jako srdce, jenže je naležato, vidíš?“

„No a co, snad bys nečekala, že to bude tak jednoduchý? Kdo ví, proč ho sem někdo odhodil.“

Oba se dívali na kámen, jako by čekali, že každou chvíli otevře pusu a sám jim poví, jak se sem dostal, ale kameny obvykle nemluví, a tak i tenhle zůstal věrný tradici: mlčel a tvářil se – prostě jako kámen.

„Kubo, myslíš ty aspoň trochu?“

„Se ví, že jo!“ naježil se.

„Tak fajn, tak mi teda vysvětli, proč by se někdo tahal se šutrákem do lesa?“

„Kdyby ho už nepotřeboval...“ zase zkusil zažertovat a podruhé v tomto dni měl pocit, že se mu to nedaří.

„Kdyby ho už nepotřeboval,“ opakovala Monika, „nechal by ho ležet hned za chalupou, ne? A kde je tady nejbližší chalupa?“

„Skočím si pro metr, přeměříme si to a bude to,“ nafoukl se Kuba. „Zatím tady na mě počkej.“

Vstal a udělal několik kroků, aby dal najevo, že svá slova myslí vážně.

„Hele, kámo, já moc dobře vím, že bys doma zasednul k plnému talíři a po mně bys ani nevzdychnul. Takže žádný měření, stačí prostý odhad. Podle mě takových tři sta metrů.“

Kuba rázem splaskl. Hm, nevyšlo to... Stejně to s odchodem nemyslel vážně. A pak ho to napadlo:

„Jenže ten les taky mohl být někde jinde. Třeba zrovna tady na tomhle místě, co teď stojíme, byla chalupa. A teď mluv!“

Nyní si zase Monika musela přiznat, že tohle ji nena-
padlo. Rozhlížela se kolem, oči plné beznaděje. Cožpak
musí být kluci chytřejší než ona? Najednou jí srdce samou
radostí poskočilo, to jak jí hlavou bleskl nový nápad.

„Hele, třeba ten les byl jinde, a třeba taky ne,“ řekla po-
malu, protože tu myšlenku, která ji napadla, si musela ještě
sama v sobě roztrdit, převést ji do slov. „Ale kdyby tady
někdy stávala chalupa, pak by po ní snad muselo zůstat
něco víc než jenom jeden kámen. Třeba kousek zdi ze zákla-
dů. Nebo nějaká vyvýšenina nebo prohlubeň, které by uka-
zovaly, že tady někdy stály zdi. Ten dům se přece nemohl
vypařit docela beze stopy.“ Byla sama na sebe hrdá a vy-
chutnávala si své holčičí vítězství nad klučičím rozumem.
Jak se jí najednou hodilo, že nedávno sledovala v telce po-
řad o práci archeologů!

Jenže ta chvíle neměla trvat dlouho, protože Kuba se
ušklíbl a řekl: „Třeba byl ze dřeva. Shořel – a máš po ptá-
kách!“

To byl sice argument, ale Monika by nepřiznala poráž-
ku ani za nic.

„A viděl jsi někdy, aby někdo za dřevěnou chalupu vyha-
zoval pracně vyhlazený a nějakým ornamentem ozdobený
kámen?“

Vůbec by teď nechtěla slyšet, že kámen je docela oby-
čejný a že si to vyryté skorosrdce s Kubou jenom vyfanta-
zírovali. Není sice moc velký, sotva nějakých pětatřicet

centimetrů, ale určitě by se pronesl. Takové kamení se, pravda, po kapsách běžně nenosí. Nejraději by si významně zaťukala na čelo, jak to dělávali ve škole, když někdo pronesl do nebes volající hloupost, ale raději to neudělala. Kdo ví, třeba by se Kuba mohl urazit. Pak by s ní možná kdoví jak dlouho ani nepromluvil. A co by to bylo za prázdniny?!

Kuba se poškrábal za uchem.

„No jo, to neviděl,“ připustil.

Vlastně neviděl nikoho, kdo by z domu vyhazoval kameny. Ve městě se to nedělá, ale tady na venkově kdoví, třeba je tu možné všechno. Znovu se zahleděl na kámen a na vryp, který jim připadal jako ležaté srdce. „Třeba to vůbec není srdce, ale nějaká značka!“ napadlo ho. Jen to vyslovil, už si musel v duchu přiznat, že čte moc dobrodružných knížek a snad právě proto vidí dobrodružství a záhadu za vším. Tedy i tam, kde žádná není. Přesto začal tuhle myšlenku, která vypadala až moc lákavě, dál rozvíjet:

„Moni, co když ten kámen nikdo nezhodil, ale dal ho sem schválně? Víš, napadlo mě, že ho třeba zasadil do země přesně tak, jak jsme ho dneska našli! Mohla to být taková... no... značka. Směrovka. Jo, to je ono, taková trochu jinak tvarovaná šipka!“

Pak by to ale znamenalo, že tady musel být už hodně dlouho, třeba i několik století. Podle toho, jak hluboko byl zapadlý v zemi. Jestliže měl někdy opravdu sloužit jako

značka, pak by ji ten, kdo sem kámen dával, docela určitě neukrýval pod zem, protože značka, kterou nikdo nevidí, je přece k ničemu.

„Šipka jako srdce, to je skoro jako nějaká šifra,“ skoro zašeptala Monika a přisedla na bobek, aby si, kdoví pokolikáté už, pozorně prohlédla podivnou rytinu v kameni. Stejně jako Kuba se nadchla pro myšlenku, že kámen, o který zakopla, není jen tak ledajaký kámen. Kéž by tomu tak opravdu bylo!

„No jasně,“ rozzářil se Kuba a usmál se na svou kamarádku, „to bude ono! Je to znamení, kterému měl správně porozumět jenom ten, komu bylo určený.“

Skvělá teorie!

Děti jako by rázem ztratily dech, takový to byl úžasný nápad. Možná se dostaly na stopu tajemství, které čeká jenom na ně, aby ho rozluštily. Oba snad ve stejnou chvíli napadla stejná myšlenka: „Škoda, že tady není Arnošt.“

Jak znali Arnošta, ten by si s touhle záhadou jistě poradil. Je skoro o dva roky starší a...

To ale nikdo z nich netušil, že se s Arnoštem uvidí až za dalších deset dní a on že si na své prázdninové kamarády právě teď ani nevzpomene. Prožívá totiž ty nejsenzačnější dny, o jakých kdy mohl snít.

Teď tu tedy Arnošt není a oni se sklánějí nad kamenem snad se značkou ležícího srdce a mudrují nad tím, kdo, kdy a proč ho sem dal.

„Ono to vlastně ani není tak docela srdce, Kubo. Jen ho to připomíná, podívej.“ Monika ukázala na obrazec, na kterém se teď, když se zbavil hlíny a oschl, začaly ukazovat podrobnosti.

„Špička je ostrá, ale obloučky se nedotýkají, je mezi nimi mezera a jsou zatočené dovnitř. Počkej,“ přiblížila tvář, až se skoro dotýkala hrubého povrchu kamene, „ještě je něco uvnitř toho neuzavřeného srdce. Asi je to křížek.“

Kuba si odhrnul vlasy s čela, to aby si mohl obrazec také pozorně prohlédnout; chtěl nechtěl musel dát Monice za pravdu. Už se chystal postavit, když si povšiml, že srdce, té kresbě už jinak mezi sebou neřekli, svou špicí míří ven z lesa a ukazuje přímo na vzdálený kopec, na jehož vrcholku se tyčí trosky starobylého hradu Wolfensteinu.

„Ty krásu,“ protáhl polohlasem, „to srdce ukazuje přímo na Wolfenstein! Stejně jako směrovka někde u cesty. No neříkal jsem, že tenhle kámen měl nejspíš stejnej smysl? Ukázat směr, třeba... aby posel nezabloudil.“

Přesto byl trochu zklamaný. Dvanáctiletý kluk rád vidí za vším, co je jen trošinku záhadné, pořádné dobrodružství, ale tady jejich pátrání nejspíš skončilo ještě dřív, než vůbec začalo. Monika se podívala tím směrem a také se jen těžce loučila s myšlenkou nečekaného prázdninového dobrodružství. No, co se dá dělat. Záhada je rozřešena. Nakonec je kámen, o který zakopla, stejně jen obyčejný šutrák.